Si vols aprendre a pregar, fes-te a la mar

Per DavidG el dg., 14/07/2019 - 18:06

M’ho deia en Brendan, un jesuïta irlandès amb aires de qui sap del que es parla. Ell havia conegut un pelegrí del camí de Sant Jaume que va arribar navegant a la costa del Cantàbric des d’Irlanda, abans de continuar a peu el seu Camino.

Em deia:

En temps de bonança sota la volta d’estels pots sentir la companyia del qui és més enllà de tot i es fa sensible. També en la mar remoguda o en la tempesta, sents la fragilitat i la pobresa que minimitza el llenguatge a tres paraules: Senyor, tingueu pietat! I si vas acompanyat, la convivència d’uns quants dies en els pocs metres quadrats d’una vaixell, fa necessari espiritualitzar les relacions difícils per tal de no posar en perill la supervivència. No hi ha alternativa!

El mar ens parla d’incertesa, de bellesa, de solidaritat, de coneixement d’un mateix...Deixar la terra ferma és deixar les seguretats i la zona de confort on ens sentim segurs, massa segurs de nosaltres mateixos.

A l’hora, el temps d’estiu ens fa sortir: sortir a la mar, sortir a la muntanya, sortir a les noves coneixences, sortir a altres idiomes, sortir a altres sensibilitats... I, mentre sortim, ens meravellem al temps que acceptem sentir-nos insegurs pel desconegut terreny que trepitgem, sobrevolem o les aigües que naveguem.

El relat d’en Brendan sobre com s’aprèn de cop a pregar en la tempesta em feia recordar l’acudit d’aquell temerari conductor d’autobús que al final dels seus dies entrava per la porta gran al Cel mentre que el mossèn del poble s’havia d’esperar. Més que les homilies dominicals del mossèn, l’inconscient conducció del xofer havia provocat entre els vilatans un unànime i sentit “que Déu ens empari!”.

Aquest, doncs, és el meu desig per tots: Que trobem Déu en cadascun dels mars que ens toqui solcar aquest estiu.